

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Hydra, Bratislava 2015

Anton Stiffel
ZABUDNUTÝ VESMÍR

© HYDRA 2015
© Anton Stiffel 2015

Ilustrácie a obálka: Jakub Šimjak

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-00-7

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

*Venujem svojej rodine – skvelej manželke Tonke
a úžasným deťom Tonikovi a Marianke –, ktorá naplňuje
môj život a stojí pri mne za každých okolností.*

Objavte Zabudnutý vesmír

O zbierke poviedok Antona Stiffela sa hovorí už dávno a osobne si myslím, že túžobné čakanie nás, fanúšikov, bolo až prídlhé. Mám však o to väčšiu radosť, že jeho poviedky dozreli na vydanie a vďaka vydavateľstvu Hydra sa dostávajú do rúk čitateľom v súbornom knižnom diele.

Prvý raz nás Tono nechal prejsť bránou a dotknúť sa jeho duše v roku 1998 v druhom čísle časopisu *Fantázia* a cyklus s názvom *Zabudnutý vesmír* sa začal rozrastať, až sa z neho napokon stal rozsiahly a prepracovaný svet. Nech sa páči, máme ho tu.

Priznám sa, z fantastických žánrov mám najradšej práve sci-fi. Najviac takú, kde hrá svoju úlohu širo-šíry vesmír, technika a mimozemšťania. Vychovaný seriálmi ako napríklad *Star Trek*, *Vesmírna loď Galaktika* a *Babylon 5* som s očarením privítal Tonov štýl, v ktorom dáva veľký dôraz nielen na príbeh, ale aj na uveriteľnosť a presnosť techniky a vedy vesmíru, v ktorom sa jeho príbehy odohrávajú. Záleží mu na tom, aby pasovali skrutky, motory vesmírnych stíhačiek ťahali správnym smerom, dráhy planét a satelitov sa nevychyľovali, ale aj na tom, aby virtuálna realita mala svoje pravidlá a umelá inteligencia svoje hranice. Predstavuje aktuálne vedecké poznatky a rozširuje naše obzory. Robí presne to, čo pravá science fiction robiť má, a k tomu ešte niečo navyše.

Tono Stiffel do slovenskej fantastiky vrátil lásku, romantiku, vzťah muža a ženy (ba aj lásku ktorá prekonáva svetelné vzdialenosti) na pozadí veľmi dobre zvládnutých hard-SF kulís. Našej generácii pripomenul, a mladým čitateľom predstavuje, štýl slovenských románov z polovice 80. rokov, ktoré boli vydané v edícii *Stopy: Kolónia Lambda Pi* od Jozefa Repka a *Drion opúšťa Zem* Václava Klička. Tono kráča v ich šlapajach, áno, doslova v ich Stopách, a keby táto

edícia dodnes existovala, celkom určite by bol do nej právom zaradený. Tonove poviedky spočiatku niesli znaky young adult, vznikali však pätnásť rokov predtým, než sa u nás tento pojem vôbec objavil.

Jedným zo základných kameňov tvorby Tona Stiffela sú láska a humanizmus. Často je hýbateľom udalostí v jeho príbehoch žena, konanie mužských hrdinov väčšinou vyplýva zo stretnutia, či doslova očarenia ženskou postavou. Ostatne, tak to býva aj v reálnom živote, nie?

To, akým spôsobom prepája najdôležitejšie črty svojich textov, no zároveň také odlišné javy – lásku a techniku –, je však v slovenskom literárnom kontexte jeho originálny trademark.

Napriek tomu, že možno nie je prvým či jediným slovenským autorom sci-fi, ktorého príbehy sa odohrávajú aj vo virtuálnej realite, celkom určite je virtuálny svet, ktorý vytvoril, najprepracovanejší. To možno povedať aj o celom Zabudnutom vesmíre a jeho hlavnej i vedľajšej dejovej línii, kde sa to len tak hemží krížiacimi sa odkazmi na hrdinov a udalosti medzi jednotlivými poviedkami.

Anton Stiffel je v našom literárnom prostredí špeciálny zjav. Bol úspešný v mnohých súťažiach (Cena Gustáva Reussa, Cena Karla Čapka, Cena slovenských fanúšikov fantastiky Istron a i.), publikoval v časopisoch (Fantázia, Kométa) a čitatelia sa s každou novou uverejnenou poviedkou dožadovali ďalších a ďalších príbehov z jeho sveta. Bol zaradený aj do antológií – na Slovensku *Krutohlav* a *Zárodky hviezd*, v Česku *Mlok*, *Fantázia – To nejlepší a ještě něco navíc* či *Capricorn 70* a v Poľsku *Zachowuj się, jak porządny trup* (Správaj sa ako poriadna mŕtvola). V roku 2002 bol spoluautorom zbierky poviedok *Mozaika różnobeżnych ciest*, ktorá je v súčasnosti beznádejne vypredaná.

Aj keď technika a vesmír sú vo svojej podstate studené, Tonove poviedky vás nenechajú chladných. Teplo do nich vnáša všetko to, čo robí ľudstvo ľudstvom aj vo vzdialenom vesmíre – láska, priateľstvo a porozumenie.

Teraz máte možnosť jeho Zabudnutý vesmír navštíviť, prejsť Bránou, ktorú na idyllickej Letnej planéte zanechali neznámi Cudzinci, a začítať sa do najprepracovanejšieho fantastického sveta, aký ponúka slovenská sci-fi.

Ivan Alákša, Fantázia

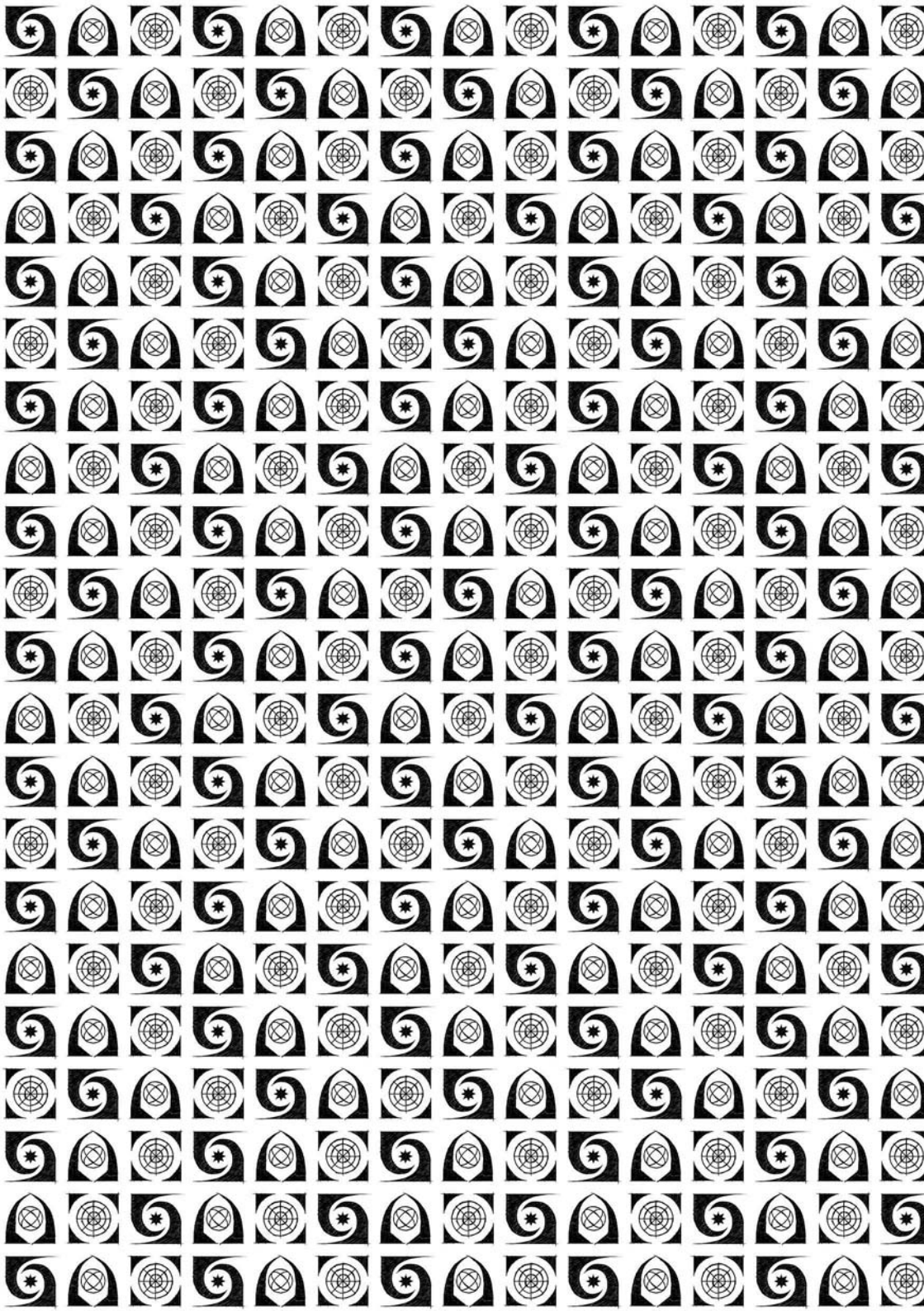
Obsah

Objavte Zabudnutý vesmír.....	8
Prejdi bránou a dotkni sa mojej duše	11
Tak blízko hviezd a tak ďaleko k tebe	49
Pod mrakmi	67
Mrznúce slzy	81
Všetko sú len spomienky a zabudnutia	87
Implantori.....	121
Visiaci svet.....	145
Smutné oči plné piesku.....	167
Za hranicou návratu budem čakať	173
Vždy budem hovoriť navždy.....	211
Vstúpim dva razy do toho istého srdca	235
Cesta do hlbín UI mysle	245
Krajina za horizontom nekonečna	257
Traja muži, UI a loď.....	317
Volanie orbity.....	345
Nepotrebné nutnosti	373
Tam, kde sa leto nikdy nekončí	383
Fragmenty Polysféry	423
Zavri oči a rýchlo snívaj	461
Neistota budúcnosti	473
Čo ukrýva Zabudnutý vesmír.....	483
Pár slov autora na záver	495

prejdi bránou a dotkni
sa mojej duše

Konrí zob bola celkom obyčajná rastlina s krátkymi, červenkastými, trochu zvlnenými listami a malými svetlozelenými bobuľami. Korene, stonka aj listy boli neškodné, ale bobule obsahovali trianicín. Bola to vysokoúčinná látka, ktorá sa používala na otravu malých hlodavcov alebo ako prímes do rôznych domácich liekov.

Anyss dúfala, že keď zje dostatočné množstvo bobúľ, už nikdy sa neprebudí do toho podlého sveta, v ktorom vyhasli všetky jej nádeje. Skoro polovicu obehu netrpezlivo čakala, kým začnú bobule dozrievať a potom ich chodila v noci tajne zbierať k neďalekému močiaru.

Teraz sedela v malej komôrke svojho domčeka, ktorý jej postavil otec k štrnástim obehom. Komôrka bola presiaknutá vôňami sušeného ovocia, zeleniny a bylín na čaj. Pred sebou mala plnú misku dozretých plodov a veľký pohár vody so sladkým sirupom, ktorou sa ich chystala zapíjať. Jediné, čo jej ešte chýbalo, bola odvaha.

Bol neskorý večer a matka s otcom už dávno zaspali. Predpokládala, že až do rána ju nebude nikto hľadať.

Váhavo si do úst vložila prvú hrst bobúľ, prehltila ich a rýchlo zapila vodou. Mali zvláštnu, spolovice horkú, spolovice kyslú chuť, ktorú však rýchlo prekryla sladká príchuť sirupu. Dlhو nerozmýšľala a začala do seba hádzať jednu hrst za druhou, až kým nebola miska úplne prázdna. Pohár s vodou vypila až do dna. V bruchu najprv zacítila slabý tlak, spôsobený množstvom vypitej vody, no onedlho ho vystriedal príjemný pocit tepla, šíriaci sa od žalúdka. Viečka sa jej začali proti jej vôli zavierať a v posledných zábleskoch stále viac a viac zahmleného vedomia si ešte stihla uvedomiť, že už nikdy nebude mať silu ich otvoriť.

Tom nesmierne túžil po spánku, ale zavrieť viečka sa neodvažoval. Keby to urobil, otvoril by ich až na druhom svete. Aby nezaspal, rozhrýzol si pery do krvi a keď sa mu do rán dostal pot, v ktorom sa doslova kúpala, štípavá bolesť ho trochu prebrala.

Ťažký útočný krížnik, ktorý ich mal už dávno vyzdvihnúť, sa niekde stratil. Možno ho dostali Satelitania, ale možno sa ešte stále schovával v hĺbinách Pásu a vyčkával. Dostať ich odtiaľto mohol iba on, pretože mal stále dostatok energie na podpriestorové spojenie s HP bránou pri základni. Tá jediná bola schopná otvoriť hyperpriestorový prienik v takej blízkosti gravitačného vplyvu Pásu. Ak padol krížnik, už teraz sú všetci pravdepodobne mŕtvi. Poznal svojho veliteľa natoľko, aby sa nemusel obávať, že tu na nich zabudol.

Niekde sa stala chyba.

V tomto kvadrante mali byť nasadení do niekoľkých rýchlych akcií a potom ich mala vystriedať ďalšia stíhacia jednotka zo základne pri Trinite. Od poslednej akcie však prešla už celá večnosť a nikto z Trinity sa neukazoval. Veliteľ tam poslal dve stíhačky, ktorým predtým do energočlánkov dotankoval trochu z energetických rezerv krížnika, aby boli schopné komunikovať so základňovou bránou. Tá im otvorila ďaleko za hranicami Pásu maličký hyperprienik. Mali pri Trinite zistiť, čo sa deje, a prísť podať hlásenie. Vrátila sa však len jedna zo stíhačiek, úplne rozbitá a s ťažko zraneným pilotom, ktorý zomrel skôr, ako stačil niečo objasniť. Veliteľ mal dosť rozumu, aby tam už nikoho ďalšieho neposielal. Nepříjemným faktom ale bolo, že skoro všetko sa minulo: palivo, energia, munícia, vzduch aj endomorfin na udržanie zvýšenej vnímavosti.

Začínal mať zlý pocit, že boli obetovaní pre nejaké vyššie ciele, ktoré nikdy nedokáže pochopiť.

Jeho stíhačka držala pohromade už iba silou vlastnej vôle – chýbal jej pravý dolný motor a ďalšie dva mala poškodené, takže štvrtý bol nebezpečne preťažovaný. Odstrelili mu tiež jedno protónové delo s ústovým urýchľovačom, pulzátor a chladičové výmenníky. A aby toho nebolo dosť, mal poškodený aj radar a integritu plášťa. Niekde mu nenávratne unikol drahocenný vzduch a palubný počítač – PAPO – to nebol schopný opraviť.

Nemalo význam už ani plakať. Recyklátor mlel z posledného, v rezervných zásobníkoch bol kyslík na necelú hodinu a on bol stále prilepený ako mucha na jednom malom kuse skaly, ktorý sa ani nedal nazvať asteroidom. Bola to v celom okolí jediná odtienená lokalita, ktorú bol PAPO schopný nájsť v tejto časti Pásu. Bál sa z tohto krásneho miestečka vystrčiť čo len nos. PAPO síce dokázal zakamuflovať aktívnu vrstvu plášťa tak, že pre všetky okolité radary a skeny teraz vyzeral ako zmrznutá kopa prachu a plynov, ale integrita plášťa, a tým aj aktívnej vrstvy, bola niekde porušená. Prezradiť ho mohlo aj pár molekúl unikajúceho plynu. Preto radšej vypol všetky nedôležité systémy, ktoré by k nemu mohli pritiahnúť pozornosť a učupený na zvráskavenom povrchu sa tváril ako neoddeliteľná súčasť asteroidu, na ktorom bol ukotvený.

Doteraz mu to pomáhalo prežiť.

Celý tento nezmyselný konflikt so Sateliťanmi sa začal kvôli niekoľkým prekliatym artefaktom, ktoré našli bláznivi prospektori práve v tomto nevysvetliteľne rozsiahlom a osamelom páse asteroidov, skrátene prezývanom Pás. Artefakty s najväčšou pravdepodobnosťou nepochádzali od ľudí, a tak mali Sateliťania aj Federáli záujem zistiť, o čo ide. Zostavili spoločný vedecký tím, ktorý ich mal podrobne preskúmať a možno by šlo všetko hladko, keby odniekiaľ nepresiakla informácia, že medzi artefaktmi sú aj zbrane. Obidve strany preto tajne vyslali do Pásu ďalšie tímy, tentoraz špecialistov, ktoré mali pár artefaktov diskkrétne zaistiť. Iróniou osudu bolo, že z Pásu sa už nevrátil nikto, ani vedci, ani špecialisti. Každá zo strán to dávala za vinu tej druhej a konflikt bol na svete.

Nikdy sa to nezmení.

Teraz sú to artefakty, nabadúce možno ložiská rúd, vzácnych plynov alebo, nedajbože, planéta s dýchatelnou atmosférou. V celom Staničnom systéme taká neexistovala a keby sa niekde náhodou nejaká našla, vypukol by armagedon. Bol by to koniec Staničného systému. Obývateľná alebo aspoň terraformovateľná planéta bola snom každého.

Posledné informácie, ktoré výskumníci poslali z hlbín Pásu, hovorili o technológiách a zariadeniach, ktoré si nikto z nich ne-

dokázal predstaviť ani v najodvážnejších snoch. Vedci neboli dokonca schopní ani určiť, aké sú tie veci staré. Možno tam ležali celé veky a možno ich Cudzinci opustili len nedávno, keď zistili, čoho sa môžu od ľudí dočkať. Doteraz nikto presne nezistil, čo sa vlastne vtedy v Páse s vedcami stalo.

Cudzinci.

Tajomní, záhadní a nepoznateľní. Natoľko odlišní, že Tom si to vedel sotva predstaviť. Možno tu ešte stále niekde boli a pozorovali, ako sa ľudia zabíjajú práve kvôli veciam, ktoré tu oni zanechali ako nepotrebný odpad. A možno navždy odišli. Niekedy mal pocit, že vesmír je až príliš zložitý na to, aby mu aspoň trochu porozumel.

Vlastne tu vôbec nemal byť. Veľké banské nešťastie na jednom malom mesiaci kdesi na konci sveta. Len zázrakom prežil. Dali ho dokopy, ale nebolo to zadarmo. Cena za nové implantáty a telovú bio- a nanotechniku sa rovnala doživotnej službe na niektorej z vojenských základní. Nebolo z čoho vyberať. Životnosť stíhacích pilotov bola v priemere päť rokov. Aj to bolo niečo.

Niekedy dokonca premýšľal, prečo sa vlastne narodil. Rodičov nepoznal, takže mu to nemohli povedať. Nepoznal vlastne nikoho, kto by mu to vysvetlil. Od detstva ťažko pracoval v hĺbkových baniach na rôznych zabudnutých mesiacoch a väčších asteroidoch. Potom havária, pri ktorej zahynuli skoro všetci jeho kamaráti, no a nakoniec drsný život na vojenskej základni, kde platili svojské zákony. Kto tam chcel prežiť, musel sa im podriaďiť.

S hrôzou si uvedomil, že znova takmer zaspal. Závažia na viečkach sa zdali byť čoraz ťažšie. Na malom displeji v helme skafandra zúfalo poblikávala kontrolka zásoby endomorfinu v skafandrových zásobníkoch. Z piatich boli štyri prázdne.

Ostávala už len jediná dávka.

Nikdy v sebe nemal viac ako dve dávky za sebou. Teraz však v jeho žilách prúdili už štyri, z toho poslednú si bral len nedávno. Pri pomyslení na to, aký zmätok mu narobia v tele, mu behal po chrbte mráz. Nemohol si však pomôcť a aby nezaspal, potreboval aj tú piatu. Päť dávok bol neoficiálny limit pred ťažkým poškodením mozgu. Nikto to však pre istotu neskúšal, pretože veľa rás to už odpisalo ľuďom len so štyrmi alebo tromi dávkami.

Bolo mu veľmi smutno, keď prikázal PAPO-vi, aby mu do žily, cez trvalo nasadenú kanylu, vstriedkol piatu dávku. Pohľad sa mu začal rozostrovať a prepadlo ho neblahé tušenie, že to bola posledná dávka v jeho živote.

Anyss kráčala vysokou letnou trávou, ktorá tu, na náhornej plošine, rástla v hustých trsoch. Po líkach jej stekali veľké teplé slzy, miešali sa s chladnými kvapkami rosy, ktoré sa trblietali na končekoch stebiel a máčali jej nohy. V diaľke nad východným obzorom sa začali nespomínať prvé ružové pásy. Onedlho ukáže tomuto svetu svoju starú tvár veľká červená hviezda Akron. Vždy ju fascinovala. Keď bola ešte celkom malá, myslela si, že je to veľká lampa, ktorú niekto zabudol zhasnúť, a tak od dlhého svietenia celkom sčervenela. Stále čakala, že sa vypáli a zhasne, ale Akron sa každé ráno spokojne vyhupol na oblohu a zalial túto neobyčajnú planétu ružovým svetlom. Potom, o niečo neskôr, pochopila, že to takto bude po všetky dni jej života. Vtedy však ešte netušila, že tých dní nakoniec nebude až tak veľa.

Vorky, malé chlpaté zvieratká, žijúce v jej dlhých hnedých vlasoch, splašene pobehovali po vrkôčikoch. Netušili, čo sa deje, ale cítili, že ich hostiteľka je veľmi rozrušená. Tieto tvory s veľkosťou tuskového orecha, jemnou červenohnedou srstou a tmavomodrými očami sa nasťahovali do jej vlasov, keď mala necelé štyri obehy. Bol to zatiaľ najšťastnejší deň v jej živote. Len niekoľko dievčat malo to šťastie, že si ich vorky vybrali za hostiteľky a až do konca života sa im starali o vlasy. Zvieratká si svoje dievča vyberali podľa zvláštnych kritérií, ktoré ľudia nechápali.

Celú noc nezažmurila oči. Jej pokus o otrávenie sa záhadne zlyhal, pretože po určitej chvíli sa prebrala a na dôvažok potom nemohla vôbec zaspáť.

Nejaký čas mala ale nepríjemný pocit, akoby sa vôbec neprebudila, ale len snívala ten najživší a najfarebnejší sen.

Premýšľala o tomto zvláštnom svete a o tom, ako jej zničil život. Pred ôsmimi obelmi zomrel jeden malý chlapec. Zrútil sa zo skalnej

steny, keď sa pokúšal vyšplhať k štrbine, kde hniezdili dravé konry. Zlomil si krčné stavce a vo veľkých bolestiach prežil ešte niekoľko dní, kým naposledy vydýchol. Bol to jeden z jej priateľov a dlho jej bolo za ním smutno.

Vtedy ešte nič nechápala.

Netušila, že to bol práve on, kto mal s ňou o niekoľko obehov prejsť popod Bránu. Bol to práve on, s kým si mala prepojiť svoje vedomie. Smrť na tejto planéte znamenala skoro vždy nekončiace trápenie ešte pre niekoho iného. Jej kamarát zomrel a vôbec netušil, čo tým spôsobí. Od tej osudnej chvíle bol jej život nenávratne stratený. Veľa vecí bolo neistých, ale jedna bola určite každému jasná. Mala len veľmi malú nádej byť ešte niekedy v živote šťastná. Každému, kto dovŕšil najmenej šesť obehov, bol určený životný druh, s ktorým sa od malička priatelil o trochu viac ako s ostatnými. Keď potom mladší z dvojice dovŕšil sedemnášť obehov, pár prešiel popod Bránu poznania, ktorá vzájomne prepojila ich vedomie. Každý potom vo svojom vedomí vnímal aj kúsok vedomia toho druhého.

Bolo to nezvratné. Ak sa raz Brána rozhodla niekoho prepojiť, bolo to do konca života.

Anyss tak veľmi túžila po prepojení, tak veľmi túžila po tom kúsku dokonalosti.

Mnoho vecí bolo príliš tajuplných. Nikto presne nevedel, ako a kedy sa dostali na túto planétu. Pravda bola pochovaná niekde hlboko v minulosti. Neexistovali žiadne záznamy ani spomienky. Rovnako nikto netušil, kto a kedy postavil Bránu poznania. Podľa vývinového stupňa technológie a spôsobu opracovania bránových oblúkov predpokladali, že to neboli ľudia. Navyše v mieste, kde stála Brána, sa stával malý zázrak a kúsok zeme sa tam dotýkal neba. Nevedeli, na akom princípe Brána prepájala vedomie muža a ženy, celkom však zmenila život v ich spoločenstve, ktoré neskôr začali nazývať Osada. Nech sa akokoľvek snažili, počet ľudí v Osade vzrastal len pomaly a aby sa mohol každý s niekým prepojiť, páry sa určovali už v rannej mladosti. Ak však niekto z páru zomrel ešte pred prepojením, ten druhý mal potom smolu, zostal sám.

Neprepojiť sa znamenalo nezakúsiť to opojné šťastie z absolútne dôvernej blízkosti druhého človeka. Pocity po prepojení sa nedali

nijako vyjadriť, dali sa len priamo prežiť. Po tejto súkromnej hranici dokonalosti túžil každý, no ak niekto zomrel už po prepojení, znamenalo to niekedy smrť od žiaľu a clivoty aj pre druhého z dvojice.

Spočiatku si to príliš nepripúšťala. Trápili ju len smutné pohľady jej rodičov a ľútosť niektorých priateľov. Rozhodla sa, že to vydrží, ale v kútiku duše stále dúfala, že sa to zmení. Aj keď to boli sebecké myšlienky, verila, že časom možno zomrie nejaké dievča a ona bude mať konečne voľného chlapca, s ktorým sa bude môcť prepojiť. Nikto však už nezomrel, lebo každý si svoj život strážil tak trochu aj pre toho druhého.

Postupne prišiel čas, keď si začali niektoré jej kamarátky viť vence z horských kvetov. Bol to znak, že sú pripravené a ochotné prepojiť sa so svojimi druhmi.

Ona si taký veniec nikdy nemohla uviť. Nemala naň právo. Časom sa ale prepojili všetky jej kamarátky, zostala sama. Vtedy na ňu doľahlo to smutné poznanie pravdy a beznádejnosť vlastnej existencie. Každý ďalší deň začínal byť horší, ako ten predchádzajúci. Rozhodla sa zomrieť.

Prvý pokus s otrávením nevyšiel, a tak teraz kráčala vysokou letnou trávou a po líkach jej stekali veľké teplé slzy. Bála sa smrti, no aj tak smerovala k priepasti, dostatočne hlbokoj na to, aby pád neprežila. Nerozmýšľala nad tým, či bude ešte niečo potom, keď zomrie. Táto otázka bola pre jej rodný svet trochu nepodstatná. Nenávidela ho za to, čo jej spravil, nenávidela seba za to, že to musí takto riešiť, ale hlavne nenávidela tajomnú Bránu, ktorá sa nevšímavo týčila do výšky ďaleko na obzore a jej vyklenuté oblúky sa v odchádzajúcej noci matne leskli.

Priepasť už nebola ďaleko a vorky cítili jej narastajúci strach. Podvedome vytušili, že sa schyľuje k niečomu, čo nemusí skončiť dobre. Šplhali po pletenoch účesu, ktorý jej narýchlo zhotovili, keď ich ráno dosť nešetrne vyrušila z ich jednoduchých snov. Snažili sa niečo zahliadnuť, ale aj keď už bolo takmer ráno, ich malé oči toho veľa v okolitom šere nerozoznali. Keby uvideli, čo ich čaká kúsok vpredu, asi by hneď utiekli a niekde sa schovali. Takto len nerozhodne váhali, či zostať, alebo opustiť teplú domovskú hrivu svojej hostiteľky a prebehnúť sa po jej boku.

Ešte nevedela, ako to urobí s vorkami, ale nechcela, aby zahynuli spolu s ňou. Bolo jej ich ľúto. Celý čas sa jej výborne starali o vlasy, mnoho dievčat jej ich závidelo a v tých najhorších okamihoch to boli jediné spriaznené duše, ktorým mohla vyliat svoje srdce. Každé dievča nemalo vorky také usilovné a niektoré ich nemali vôbec. Niekedy sa o svojich problémoch rozprávala aj s matkou, ale tá ju nie vždy dokázala pochopiť. Matky boli so svojimi deťmi prepojené nepriamo. Cítili len ich existenciu, ale do pocitov neprenikli. Otca to trápilo snáď ešte väčšmi. Občas ho zastihla potichu plakať. Možno tušil, že raz to takto skončí. Snažil sa ju nenápadne strážiť, ale podvedome vedel, že ak sa raz rozhodne odísť, nedokáže ju zastaviť.

V dialke konečne uvidela okraj náhornej plošiny. Za okrajom už nebolo nič, len bezodná hĺbka a tma. Tá hĺbka ju desila a priťahovala zároveň. Keď prišla až celkom k hrane a pozrela sa dole, nechtiac sa otriasla. To bola posledná kvapka do pohára trepezlivosti pre vorky. S piskotom vyskákali z vlasov a schovali sa v neďalekom trse trávy. Konečne mala po starostiach a nemusela sa o ne báť.

Bola tu už len ona a jej svedomie. Nebo na východe úplne sčervenalo. Sľúbila si, že skočí skôr, ako vyjde Akron. Dnes prvý a posledný raz nechcela vidieť jeho krvavý disk. Na západe ešte poblikávalo pár jasnejších hviezd, akoby sa nechceli rozlúčiť s čarom noci. Začala mať pocit, že celá obloha bola jedno veľké oko, ktoré sa na ňu zvedavo pozerá. Ak tam hore možno aj niekto bol a videl jej utrpenie, asi mu to bolo jedno. Nech by spravila čokoľvek, nič by sa nezmenilo. A možno tam nebol vôbec nikto a to zvláštne chvenie pochádzalo z jej vnútra. Stačilo spraviť už len jediný krok, ale strach, ktorý ju ovládal, prerástol do obludných rozmerov a úplne ju znehybnil. Nechcela si pripustiť, že by to nakoniec nedokázala. Vnútorne chvenie sa stalo takmer neznesiteľným a niečo sa v nej zlomilo.

Po tvári ju pohladil jemný ranný vánok, akoby sa s ňou lúčil.
Začala päsťe, zavrela oči a skočila.

